

Endelig for det tredje er det meget vigtigt for mig, at de regler, der gælder på det område, hviler på en tillid mellem Folketinget og den til enhver tid siddende regering. Det er mit største ønske, at dette her system bringes til at fungere på en måde, som er tilfredsstillende for alle parter, og at vi ikke har denne os af mistillid omkring systemet.

Det er det sigte, jeg har med det. Og derfor ser jeg frem til udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, de indhøstede erfaringer gør det berettiget at kigge på en række uklare punkter, som kunne trænge til at blive afklaret: de særlige rådgiveres forhold til det almindelige embedsværk. Her tror jeg ikke, der er så mange uklare punkter; det er faktisk udmærket reguleret i den gamle Bundgaard-Nielsen-betænkning.

Hvad med forholdet til ministerens parti? Må de særlige rådgivere deltage i partigruppemøder, i landsmøder? Må de udføre arbejde for ministerens parti?

Forholdet til pressen.

Forholdet til Folketinget. Der har været en sag om, hvorvidt en minister måtte tage en embedsmand med til et udvalgsmøde. Man anerkender ofte i hvert fald i folketingsudvalg, at man godt må tage almindelige embedsmænd med, men der var så en diskussion om, hvorvidt man må tage en særlig rådgiver med. Det synes jeg også vi trænger til en afklaring af. Vi skal bare være enige om det, ikke også? Jeg er sådan set ligeglad, bare man er enige om det. Det skal hvile på et system af tillid.

Lad mig så lige i dagens aktuelle anledning sige til hr. Aage Frandsen om dette med at forsyne pressen med nyheder og information, herunder taler osv.: Jeg vil som politiker have ret til at beslutte, om jeg vil kommunikere et budskab til det ene medium eller til det andet medium eller nogle medier den ene dag og nogle andre medier den anden dag. Der kan være så mange forskellige grunde til, at man gør sådan. Det gør hr. Aage Frandsen jo også. Sådan er livet, og det ved pressen; det ved hr. Aage Frandsen; det ved jeg. Og det vil jeg forbeholde mig ret til. Det behøver man ikke at regulere nogen som helst steder fra.

Jeg synes, det har været en udmærket debat, og jeg ser frem til arbejdet i det sagkyndige udvalg.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig fire korte bemærkninger. Derudover er der to ordførere til en anden runde, og jeg skal sige, at de ordførere, der ønsker ordet i anden runde, bedes give besked om det hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Statsministeren sagde, at statsministeren altid har været skeptisk over for de særlige rådgivere. Det er nu et mildt udtryk at bruge, når man ser tilbage på, hvad statsministeren udtalte, da Bundgaard-Nielsen-rapporten kom. Da udtalte Venstres daværende leder: Jeg har altid været imod det, og det er jeg fortsat, udtalte Anders Fogh Rasmussen i den forbindelse.

Og i en artikel i Administrativ Debat fra marts 1993 har Anders Fogh Rasmussen også skrevet: »Ministrene skal kunne tænke selv. Derfor er der slet ikke brug for at indsætte politiske kommissærer i ministerierne.«

Når nu statsministeren i dag har ændret opfattelse, siden betænkningen fra Bundgaard-Nielsen-udvalget kom i 1998, vil jeg bestemt ikke beklage det, men kun sige, at det er anerkendelsesværdigt, at man skifter opfattelse, men jeg vil bare bede statsministeren om her fra Folketingets talerstol at sige, at det, der er det rigtige billede, altså er, at der er sket en egentlig ændring i statsministerens opfattelse vedrørende spørgsmålet om de særlige rådgivere.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg er fuldstændig enig med statsministeren i, at statsministeren og jeg har lov til at tale med, hvilken journalist vi vil, vi har lov til at forfordle lige så meget, vi vil. Det kunne jeg aldrig drømme om at sætte spørgsmålstejn ved.

Det, man kan sætte spørgsmålstejn ved og skal sætte spørgsmålstejn ved, er i forhold til embedsmændene. De må ikke. Der er et ligelighedsprincip, som findes i alle juridiske lærebøger omkring det her. Det er i dag citeret i Jyllands-Posten. Det kunne have været en hvilken som helst juridiske professor; det er Claus Haagen Jensen, der siger, at man ikke må anvende straffeaktion eller noget som helst i forhold til journalister, og det vil sige, at der er tale om et ligelighedsprincip. Man kan tilsvarende finde det hos Jens Peter Christensen, og det findes alle steder: ligelighedsprincippet. Jeg tror ikke, at vi udreder det i dag. Hvis det er statsministeren,